

Romanç o corrido filipí del segle XIX en llengua tagala

Pinagdaanang buhay nang Principe don Juan Tiñoso na anac nang Haring Artos at nang Reina Blanca sa Reinong Valencia, at sampo nang apat na princesa na anac ng Haring D. Diego sa Reinong Ungria

Vida del príncep en Joan Tinyós, fill del rei Artos i la reina Blanca al regne de València, junt amb quatre princeses filles del rei en Diego del regne d'Hongria.

Traducció valenciana i lectura per

ISAAC DONOSO

Paalam na aco oh Valenciang bayan paalam palacio na aquing linachan, diyata,t ito na siyang tacdang arao na di co na cayó muling yayapacan.	49	“Adéu per a València la meua pàtria, adéu palau on vaig créixer un dia, ha arribat el moment de la dissort no podré mai més viure la teua alegria”.
Paalam na bunying manğa consejero paalam, paalam, ang príncipe ninyó, uacás na hindi na magquiquita tayo castillong mataas aco ay tunghán mo.	50	“Adéu per a tots els consellers adéu, adéu, príncep, de tu m'acomiaide, puix més no ens trobarem, castells, romaneu amb mi superbs”.
Aco,i, lalacad nang bulág ang cabagay na di co talastas ang patutunghuan, mapagpalang Dios acó ay samahan itúro mo Vírgen sa tapát na daan.	51	“Des d'ara caminaré com un cec perquè no sé on aniran els meus passos, lloat Déu, acompanyeu-me vós i la Verge que guie el meu horitzó”.
Lumacad na siyang ulól ang capara na bumabalisbis ang lúha sa matá, yaong cabunducan ang siyang pinuntá pumasoc sa isang mariquit na cueva.	52	Així passejava aquell embogit mentre queien llàgrimes dels seus ulls, cap a l'espessor del bosc de camí allotjat va quedar en un rústic cofí.

Mně snad jebne

(Em torne boig)

Jaromír Nohavica

Traducció i lectura

JANA KUKLOVÁ

MARIA MARÍN PEÑALVER

Děčka doma na výuce,
počítače mají v ruce,
no a máma volá dědu,
děda řve, to nedovedu,
já si tady v klidu žiji,
odchovaný na Nokii!
Mně snad jebne...

Jak bych věděl, co má nastat,
ještě že jsem přestal chlastat,
nepokecáš, neposedíš,
doma jen na telku hledíš,
na gaučíku už máš dolík,
těžké je, být alkoholik!
Mně snad jebne...

Tož nebuďte lidi smutní,
z východu sem valí Sputnik,
z Unie Astrazeneca,
to jsem zvědav, co nás čeká,
v dubnu, maximálně v máji,
až nás všechny opíchají!
Než mně jebne!!!

Els xiquets fent classes a casa
Dominen els ordinadors
I la mare ho demana a l'avi
L'avi crida: «jo no en sé»
Jo visc ací tranquil·lament
A mi m'han criat amb Nokia
Em torne boig...

Com si sapigueres, què hauria passat
Sort que havia deixat de beure,
No pots xarrar, no pots quedar,
A casa mires la tele,
Al sofà ja tens un forat,
Em torne boig...

No estigueu tristos,
De l'est ja arriba Sputnik
De la Unió Astrazeneca,
Estic intrigat (per saber) què ens espera
A l'abril, com a màxim al maig,
Quan ens punxen a tots!
Abans que em torne boig!!!

ПРОЛЕТ

Primavera

Traducció i lectura

LYUBOSLAV EMILOV EMANUILOV

<p>Повярвали в лудия смях на петлите, в звъна на камбана с нестройно сърце, взривяваме зимната броня на дните с момичешки устни, с момчешки ръце.</p> <p>Мокрее стопеният сняг по косите. Красиви сме в джинсите от кадифе. И чувствам как огън на кръгове скрит е в очите ни с тежкия цвят на кафе.</p> <p>Мостове, задрямали сфинксове, дюни... Със наш седемнайсетгодишен размах възсядаме, будим... Но кой ли целуна косите ми светли от слънце и прах?</p> <p>Дали ме докосват по светлото чело смутените устни на дръзко момче? А може би просто задъхана радост в косите ми блика, в кръвта ми тече...</p>	<p>Creien en les rialles boges dels galls. a, timbre d'una campana amb un cor rabassut, explotem l'armadura hivernal dels dies amb els llavis d'una xica i les mans d'un xic.</p> <p>El gel derretit mulla els cabells. Estem boniques amb els texans de vellut. I note come el foc en cercles està amagat en els nostres ulls de color café intens.</p> <p>Ponts, esfinx adormits, dunes... Amb la nostra vitalitat del dèsset ens aixequem, ens despertem... Però qui besà els meus cabells brillants de sol i pols?</p> <p>Em toquen el front lluent els llavis atordits d'un noi atrevit? O potser només una alegria sense alè brolla als meus cabells, flueix a la meva sang ...</p>
---	---

Et les gens sont restés à la maison

Kitty O'Meara (2020)

Lectura

NADINE CARVALHO

El següent poema ha sigut escrit per la professora i escriptora americana Kitty O'Meara l'any 2020. Aquesta composició descriu a la perfecció la situació per la que estem passant i, a la vegada, transmet un missatge d'esperança i llum als seus lectors.

Et les gens sont restés à la maison
Et lisez des livres
Et écouté
Et ils se sont reposés
Et j'ai fait des exercices
Et fait de l'art et joué
Et j'ai appris de nouvelles façons d'être
Et s'est arrêté et écouté plus profondément
Quelqu'un a médité, quelqu'un a prié
Quelqu'un a rencontré son ombre
Et les gens commençaient à penser différemment
Et les gens guéris
Et l'absence des gens qui
Vivait de façon ignorante
Dangereux, sans sens et sans cœur,
La terre a aussi commencé à guérir
Et quand le danger s'est terminé et
Le gens se sont retrouvés
Ils ont pleuré pour les morts
Et j'ai fait de nouveaux choix
Et rêvé de nouvelles visions
Et crée de nouvelles façons de vivre
Et complètement guéri la terre
Tout comme ils ont été guéris.

Un sourire. Le Livre d'amour

R. Follereau (1920)

Lectura

LLUÍS HIDALGO

Vam escollir aquest poema per dues bones raons : en primer lloc, l'autor d'aquest poema, Raoul Follereau, fou un periodista i escriptor francès que abandonà la seua feina professional per dedicar-se a vetllar pels malalts del tercer món, especialment de lepra i fou el creador de la Jornada Mundial de la lluita contra la lepra. Aquesta acció és tot un exemple d'empatia i altruisme, adjectius tan necessaris en una situació de pandèmia com la que estem vivint. I en segon lloc, el seu poema descriu a la perfecció el valor tan important d'un gest tan simple, com és el somriure. Somriures que, ara, queden amagats sota una mascareta però que prompte es deixaran veure, i llavors, ens tornaran allò tan nostre, l'alegria.

Un sourire ne coûte rien et produit beaucoup.

Il enrichit ceux qui le reçoivent

Sans appauvrir ceux qui le donnent.

Il ne dure qu'un instant

Mais son souvenir est parfois éternel.

Personne n'est assez riche pour s'en passer,

Personne n'est assez pauvre pour ne pas le mériter.

Il crée le bonheur au foyer, soutient les affaires.

Il est le signe sensible de l'amitié.

Un sourire donne du repos à l'être fatigué,

Rend du courage aux plus découragés.

Il ne peut ni s'acheter, ni se prêter, ni se voler,

Car c'est une chose qui n'a de valeur

Qu'à partir du moment où il se donne.

Et si parfois vous rencontrez une personne
Qui ne sait plus avoir un sourire,
Soyez généreux, offrez-lui le vôtre...
Car nul n'a autant besoin d'un sourire
Que celui qui ne peut en donner aux autres.

Dies de pedra
Maria Josep Escrivà

Lectura
LAURA SELLÉS

dies reclosos
però dies encara
que s'enlairen

amb el vol
bonhomiós
dels teuladins.

**

inapel·lable
insistència
de corol·les.

no sabrán mai amb quina
fe m'aferre a tan neta
joia
inmotivada

**

finestra
enllà, la pau
de la muntanya.

però es de pedra

El desig de tu
Joan Francesc Peris

Lectura
LAURA SELLÉS
ANTONIO MORENO

El desig de tu
està fent-se poema.
Et bese de lluny.

Pense una estona,
de mirades lluentes,
de mans calentes.

Com de vellut
escolte la teua veu.
Cant de sirena.

Nua et somnie.
Desitge el teu cos.
Abraçar-lo ben fort.

Dolça estima,
besades infinites,
l'Amor virtual

No estic sol
Gregori Royo

Lectura

LAURA SELLÉS
ANTONIO MORENO

No. No estic sol,
si sé que guardes encesa
-allà lluny, fora de l'aigua
amb el recer de les mans-,
la llum soterrània
de les promeses.

No. No estic sol,
si fora de l'aigua
se sembra l'eco
amb la trompeta novella
-entre les cases-
de l'anunciació.

No. No estic sol,
si la pantalla aturada
del temps em desperta
innocència i l'aigua
em retorna el teu rostre
en un desmai del sentit.

No. No estic sol,
si sent que la represa
il·lustra les vies de l'esmena
cap a l'horitzó impalpable

encara, i els qui hi posen les mans
jo no em són més uns altres.

Cançó de la rosa de paper

Vicent Andrés Estellés

Lectura

PAU ANDRÉS MORATAL

Homenatge a José Martí

Ella tenia una rosa,
una rosa de paper,
d'un paper vell de diari,
d'un diari groc del temps.

Ella volia una rosa,
i un dia se la va fer.
Ella tenia una rosa,
una rosa de paper.

Passaren hivern i estiu,
la primavera també,
també passà la tardor,
dies de pluja i de vent.

I ella tenia la rosa,
una rosa de paper.
Va morir qualsevol dia
i l'enterraren després.

Però al carrer on vivia,
però en el poble on visqué,
les mans del poble es passaven
una rosa de paper.

I circulava la rosa,
però molt secretament.
I de mà en mà s'hi passaven
una rosa de paper.

El poble creia altra volta
i ningú no va saber
què tenia aquella rosa,
una rosa de paper.

Fins que un dia d'aquells dies
va manar l'ajuntament
que fos cremada la rosa,
perquè allò no estava bé.

Varen regirar les cases:
la rosa no aparegué.
Va haver interrogatoris;
ningú no en sabia res.

Però, com una consigna,
circula secretament
de mà en mà, per tot el poble,
una rosa de paper.

Ars Poetica

Vicent Andrés Estellés

Lectura

IRENE MIRA

I

He patit molts exilis i de moltes maneres.

Només tenia ganes de tornar.

Amb les ganes tenia, també, una incerta por:

la por d'aquell que torna.

II

Ha estat, de dia en dia, un brutal exercici:

anar reconstruint, de dalt a baix,

Paraula per paraula, tot un món, amb paraules

com fang i pallús.

III

Escric els meus fragments. No puc fer un poema.

Reconstruisc un poble, o bé un mosaic.

Amb un grapat de tests que he trobat, vaig refent

un poble com un cànter.

(L'inventari clement de Gandia)

Documentals

Vicent Andrés Estellés

Lectura

IRENE MIRA

Has viscut plenament i dolorosament
un temps i un país, has viscut en Europa
uns anys determinats. Ara passen pel·lícules,
documentals d'aquell temps, de tanta misèria.
S'esgarrifen els fills. Sols hi havia la guerra,
les delacions, el tacte de colzes, sols la fam?
Oh sí, també hi havia, com la ceba que grilla,
un amor impensat per a tota la vida:
s'amagava en els cines, en les darreres files;
presumien, els jóvens, agafant-se del braç:
prudentment es soltaven en arribar a casa.
Els besos, els abraços? Oh sí, també n'hi havia,
com hi havia també un sentiment confús
de culpabilitat. I la barbaritat
de sobte es perpetrava, torpe, en un replanell.
Oh sí, tot era trist. Era alegre la vida.
Ara tot és distint. Fan futbol per la tele.

(Llibre de meravelles)

Cada mot un món

Miquel Martí i Pol

Lectura

MARGARITA MACIÀ CAMPELLO

HÈCTOR CASELLES ERN

En tant que puguis, no malbaratis
La teua solitud, dedicant-la a una absurda
recerca de no-res, ni et persegueixis
tossudament per corredors obscurs,
esporuguit per la llum dels preceptes.
Surt a pel sol i fixa't
en coses dures. Pensa
que el joc desmesurat de les paraules
no et servirà de res si no el recolzes
damunt d'allò que et volta. Hi ha les pedres
i els arbres i la gent i tantes coses
que pots tocar amb els mans! Que no t'adonis
algun dia, amb espant, que els anys et passen
i et mous només entorn de la teva ombra.

Alacant 1938

Cesc Freixas

Lectura

ALVARO DE LA CRUZ

JOSÉ LLOPIS ORTIGOSA

Sèiem damunt dels arbres de l'Esplanada,
i després corriem cap a l'estació.

La diferència amb nosaltres
és que hi ha trens que no esperen;
ho vam aprendre tots dos.

Eren dies de llarga distància,
de viatges cap al nostre món.
Vam saber que ens volíem així, dient país,
abecedari de cossos, geografia de mots.

Als vespres d'arena i sal
sonaven les nostres cançons,
cantava l'Ovidi, i nosaltres
també crèiem en la resurrecció.

Enfilats dalt del cel, al castell d'Alacant,
m'explicaves de les bombes, la por i la guerra,
ploraves recordant Miguel Hernández,
i ens abraçàvem amb força, com el tronc a la terra.

Fum i poetes a prop de la platja,
nit de cerveses amb el mar d'horitzó,
i un passeig ple de llums i parades,
encara guardo a les butzaues aquesta olor.

Ara sé que, al mig del sud,
hi ha un espai per aprendre,
com una biblioteca, o una universitat,
i tinc la certesa que compartir
ens fa més lliures, més grans.

T'espero,
puntual,
a les escales
del Mercat
Central.

Quarantine
Eavan Boland

Lectura

ALBA BORRELL
ROCÍO MARTÍNEZ

In the worst hour of the worst season
of the worst year of a whole people
a man set out from the workhouse with his wife.
He was walking—they were both walking—north.

She was sick with famine fever and could not keep up.
He lifted her and put her on his back.
He walked like that west and west and north.
Until at nightfall under freezing stars they arrived.

In the morning they were both found dead.
Of cold. Of hunger. Of the toxins of a whole history.
But her feet were held against his breastbone.
The last heat of his flesh was his last gift to her.

Let no love poem ever come to this threshold.
There is no place here for the inexact
praise of the easy graces and sensuality of the body.
There is only time for this merciless inventory:

Their death together in the winter of 1847.
Also what they suffered. How they lived.
And what there is between a man and woman.
And in which darkness it can best be proved.

Vida
Alfonsina Storni

Lectura
ADRIANA BERMEJO

Mis nervios están locos, en las venas
la sangre hierve, líquido de fuego
salta a mis labios donde finge luego
la alegría de todas las verbenas.

Tengo deseos de reír; las penas
que de donar a voluntad no alego,
hoy conmigo no juegan y yo juego
con la tristeza azul de que están llenas.

El mundo late; toda su armonía
la siento tan vibrante que hago mía
cuando escancio en su trova de hechicera.

Es que abrí la ventana hace un momento
y en las alas finísimas del viento
me ha traído su sol la primavera.

Un pobre instant

Joan Margarit

Lectura

LLÚCIA MARTÍN

La mort no és més que això: el dormitori,
la tarda lluminosa a la finestra,
el radiocasset a la tauleta
-tan aturat com el teu cor-
amb les cançons cantades ja per sempre.
L'últim sospir que has fet roman encara
suspès a dintre meu: no deixo que s'acabi.
Saps quin concert és el proper, Joana?
Sents com juguen els nens al pati de l'escola?
Després d'aquesta tarda,
saps com serà la nit, la nit de primavera?
Vindrà gent.
I la casa encendrà tots els seus llums.

(2 de juny de 2001)

Sense el dolor no hauríem estimat. Antologia personal